

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 marca 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. P. (1) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług remontowo – budowlanych, w ramach prowadzonej działalności wykonywał m.in. remont garażu położonego w R. przy ul. (...) wynajmowanym przez A. G. (1), prace prowadził od maja 2014 r. pokrzywdzony dysponował jednym kompletem kluczy do garażu, do którego były trzy bramy wjazdowe, ponadto jeden komplet znajdował się wewnątrz lokalu. Tam też pokrzywdzony przechowywał elektronarzędzia wykorzystywane do pracy, w tym m.in. mieszadło elektryczne marki (...) o mocy 1 200 W, 2-biegowe, koloru zielonego o wartości 300 zł, wkrętarkę do płyt kartonowo – gipsowych marki (...) koloru czerwono – czarnego wraz z dwoma akumulatorami i ładowarką o łącznej wartości 1 400 zł, laser krzyżowy marki (...) model (...)koloru żółtego wartości 600 zł, młoto-wiertarkę marki (...) koloru niebieskiego w walizce koloru niebieskiego o łącznej wartości 700 zł, szlifierka marki (...) koloru zielonego wartości 80 zł, skrzynka z narzędziami Y. (...) wraz kompletem narzędzi, łącznej wartości 300 zł oraz dalmierz laserowy marki Y. (...) koloru czerwono – czarnego wartości 300 zł. W wykonywanych przez T. P. (1) pracach często pomagał mu Ł. L..

W okresie prowadzenia prac, w okresie od dnia 23 czerwca (...) r. do dnia 12 lipca (...)r. Ł. L. korzystając z uprzednio zabranych zapasowych kluczy do lokalu wchodził do niego i dokonywał sukcesywnie zaboru ww. przedmiotów, zastawiając je od razu w lombardach. T. P. (1) ujawnił kradzież należących do niego rzeczy w dniu 12 lipca (...) r.

Ł. L. za popełnione przez siebie przestępstwo – kradzież z włamaniem - czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...)

Dowody:

zeznania świadków T. P. karta (...), A. G. karta (...), Ł. L. karta (...) w aktach II K (...) akta sprawy II K (...) w szczególności protokołu zatrzymania, umowy pożyczki, protokół przeszukania, protokoły oględzin, karta (...)

Ł. L. skradzione rzeczy oddawał do lombardów na podstawie umów pożyczki z przewłaszczeniem, uzyskując w ten sposób różne kwoty od 50 zł do 120 zł za poszczególne przedmioty. W dniu 6 lipca 2014 r. Ł. L. spotkał znanego sobie A. F., podczas rozmowy poprosił go o pomoc w sprzedaży w lombardzie młoto-wiertarki marki (...) (...)koloru niebieskiego wraz z walizką, tłumacząc się zgubieniem dokumentu – dowodu osobistego. Wymienieni wspólnie udali się do garażu, Ł. L. wszedł do niego otwierając bramę posiadanymi kluczami, następnie wyszedł z narzędziem. Wspólnie udali się do lombardu (...)PL w R. przy ul. (...), gdzie oskarżony oświadczając wobec pracownika lombardu P. D. (1), iż młoto-wiertarka stanowi jego własność, zawarł umowę pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie pożyczki i przechowaniem na kwotę 100 zł. Uzyskane pieniądze oskarżony i Ł. L. przeznaczyli na zakup alkoholu, który wspólnie spożyli.

Dowody:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego karta (...) zeznania świadków P. D. karta (...) Ł. L. karta (...)w aktach II K (...)protokół zatrzymania karta (...) umowa pożyczki karta (...)

Oskarżony A. F. ma (...) lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. A. F. ma wykształcenie zawodowe – ślusarz – mechanik, otrzymuje zasiłek w wysokości 620 zł miesięcznie, nie posiada majątku. Oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo, posiada organiczne zaburzenia ośrodkowego układu nerwowego oraz niską normę intelektualną, tym niemniej w czasie popełnienia opisanego wyżej czynu miał w pełni zachowaną zdolność jego rozmienia i pokierowania swoim postępowaniem. A. F. był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu – kradzieże i włamania, m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 16 września (...)sygn. akt X K (...) za

czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie podlegającym zaliczeniu od 19.05.(...) r. do 20.05.(...) oraz od 12.11.(...) do 11.05.(...)

Dowody:

oświadczenie oskarżonego karta (...)karta karna (...)opinia sądowo – psychiatryczno – psychologiczna karta (...)

Oskarżony A. F. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że Ł. L. miał mu powiedzieć, że młoto-wiertarka należy do niego, wspólnie poszli po nią do garażu, który otworzył kluczami oskarżony pozostał na zewnątrz. Po wyjściu miał przy sobie narzędzie, ponownie potwierdził, że należy do niego. Po zastawieniu młoto-wiertarki w lombardzie Ł. L. zabrał umowę podpisaną przez A. F., mówił że wykupi sprzęt, dał oskarżonemu 20 zł. A. F. oświadczył, że nie czytał podpisywanej przez siebie umowy, potwierdził, że podpisywał umowę w lombardzie.

Wyjaśnienia oskarżonego w części zasługują na wiarę, dotyczy to okoliczności związanych z udaniem się na ulicę (...), skąd Ł. L. zabrał młoto-wiertarkę, jak również tego, iż to oskarżony, po tym jak Ł. L. powiedział mu że nie ma dowodu osobistego zastawił w lombardzie kradziony sprzęt. Ta część relacji oskarżonego jest zbieżna z zeznaniami Ł. L., jak również znajduje potwierdzenie w zeznaniach P. D. (1) – pracownicy lombardu i dokumentach związanych z zawarciem umowy pożyczki z przewłaszczeniem.

Sąd nie dał zaś wiary twierdzeniom oskarżonego, iż nie wiedział, że młoto-wiertarka, którą zastawił pochodziła z kradzieży. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom Ł. L., które zdaniem Sądu jako konsekwentne i znajdujące w pełni potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności w całości. Zeznania wymienionego świadka, właściwie niemal każde, zdanie znajdują poparcie w innych uzyskanych w sprawie źródłach dowodowych. Kolejno - okoliczności związane z posiadaniem kluczy do garażu, dysponowaniem nimi w sposób ograniczony, zgodnie z ustaleniami z T. P. (1), w pełni korelują z zeznaniami właśnie wymienionego świadka, jak i A. G. (1). Dalej świadek wskazał, iż kilkakrotnie brał klucze do lokalu bez wiedzy i pozwolenia pokrzywdzonego, wówczas kradł narzędzia, które zanosił do lombardu i sprzedawał. Rzeczywiście analiza zawieranych przezeń umów pożyczki (karta (...))w aktach II K(...) oraz karta (...) potwierdza sukcesywne wynoszenie i zastawianie narzędzi. Dodatkowym argumentem potwierdzającym takie „znikanie” sprzętu jest to, że T. P. (1) dopiero w lipcu zorientował się, że jest okradany, pomimo że pierwsza kradzież miała miejsce 23 czerwca 2014 r. Również relacja świadka Ł. L., iż zgubił dowód

osobisty, znajduje potwierdzenie z zeznaniach T. P. (1), którego poinformował o tym fakcie, a właśnie ta okoliczność miała być przyczyną poproszenia o pomoc znajomego - oskarżonego A. F.. Świadek wskazał, iż oskarżony wiedział, że sprzęt jest kradziony, a po uzyskaniu pieniędzy z lombardu zakupili alkohol, który wspólnie spożyli. W świetle powyższych argumentów, w ocenie Sądu brak jest przesłanek do odmowy wiarygodności tej części relacji świadka, zaś odmienne wyjaśnienia A. F. w tym zakresie, zdaniem Sądu wynikają wyłącznie z przyjętej przezeń linii obrony. Tym bardziej, że oskarżony sam w części przyznał, iż otrzymał gratyfikację za wyświadczona „pomoc”.

Sąd oparł swe ustalenia na zeznaniach Ł. L. z wyżej już wskazanych powodów, jak również w całości dał wiarę zeznaniom świadków T. P. (1), A. G. (1) oraz P. D. (1), zeznania te są spójne, korespondują ze sobą, wzajemnie, z uwzględnieniem innych źródeł dowodowych, się uzupełniają. Świadczenie opisali niezależnie od siebie logicznie w świetle zasad doświadczenia życiowego ciąg wydarzeń, tak z udziałem oskarżonego, jak i ich samych.

W zakresie ustalenia stanu zdrowia psychicznego A. F., stanu jej poczytalności Sąd poczynił na podstawie wskazanej opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej, która jest kompletna, zrozumiała, wnioski w niej zawarte znajdują logiczne uzasadnienie, została sporządzona przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, po uprzednim badaniu oskarżonego, posiadają oni odpowiednie wykształcenie i doświadczenie w zakresie opiniowania co do stanu zdrowia psychicznego, poczytalności.

Istotne źródło dowodowe stanowiły wskazane wyżej dowody z dokumentów, a to umowy pożyczki, ta zawarta przez oskarżonego, co potwierdził, jak i zawierane przez Ł. L. oraz dalsze dokumenty w postaci protokołów przeszukania, zatrzymania, oględzin. Dokumenty te pochodzą od uprawnionych podmiotów, zostały sporządzone w ramach ich kompetencji. Umowy pożyczki zostały zabezpieczona tak w lombardach, jak i u Ł. L., zaś oskarżony potwierdził fakt zawierania jednej z nich przez siebie. Ponadto Sąd oparł swe ustalenia na treści karty karnej dotyczącej oskarżonego, która została sporządzona w ramach obowiązujących przepisów, zawiera informacje dostępne w Krajowym Rejestrze Karnym. Dodatkowo we właściwym trybie uzyskano odpisy wyroków skazujących A. F. wraz z informacjami o czasie odbywania orzeczonych kar.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżonemu zarzucono popełnienie czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, pierwszy ze wskazanych przepisów stanowi, iż odpowiedzialność karną za przestępstwo paserstwa ponosi osoba, która rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa, pomaga w jej zbyciu, przyjmuje ją albo pomaga w jej ukryciu. Przepis ten ma na celu ochroną własności, posiadania lub innych praw rzeczowych, ochronę legalnego obrotu tymi rzeczami, czyn ten skierowany jest więc przeciwko mieniu. Jest to występki o charakterze powszechnym. Czynność sprawcza może polegać m.in. na udzieleniu pomocy w zbyciu też rzeczy, a więc odpłatnym przeniesieniu jej własności. Udzielający pomocy winien wiedzieć, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Udzielenie opisanej pomocy stanowi realizację czynu zabronionego. Po stronie podmiotowej występki paserstwa opisany w art. 291 § 1 kk charakteryzuje umyślność, sprawca może działać z zamiarem bezpośrednim, a więc obejmować swoją świadomością wszystkie elementy popełnianego przestępstwa i chcieć je popełnić, bądź też może polegać na działaniu z zamiarem ewentualnym. W tym drugim przypadku koniecznym jest ustalenie, iż w okolicznościach danej sprawy sprawca udzielający pomocy w zbyciu miał świadomość możliwości, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego, bez znaczenia jakiego rodzaju i chce podjąć dalsze czynności sprawcze, polegające np. na pomocy w zbyciu.

Odnosząc powyższe okoliczności do ustalonego sposobu działania A. F. zdaniem Sądu wypełnił on swoim zachowaniem znamiona występki z art. 291 § 1 kk, przy czym działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Działanie oskarżonego polegało bowiem na pomocy, a wręcz na zbyciu pochodzącej z kradzieży młoto-wiertaki, swoje działania A. F. podejmował we współpracy ze sprawcą kradzieży. Wiedział o tym, że sprzęt został skradziony, o czym przekonują Sąd nie tylko zeznania Ł. L., ale przede wszystkim wypowiedź oskarżonego na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. (karta (...)) „On powiedział, że oddaje to pod zastaw, bo szef mu nie zapłacił”. Ta wypowiedź zdaniem Sądu świadczy, o tym iż oskarżony wiedział, że pomaga w zbyciu kradzionego sprzętu i przeczy twierdzeniom A. F. jakoby Ł. L. miał go zapewnić, że narzędzie stanowi jego własność. Wówczas wypowiedź ta byłaby pozbawiona jakiegokolwiek logiki. Wreszcie oskarżony potwierdził wobec pracownicy lombardu, że jest właścicielem rzeczy, co również nie było prawdą. Podjęte przezeń czynności skutkowały zbyciem uprzednio skradzionej rzeczy, w zamian za co de facto osiągnął korzyść majątkową.

Norma przepisu art. 64 § 1 kk określa przesłanki w jakich sprawca ponosi odpowiedzialność w warunkach recydywy. Po pierwsze koniecznym jest ustalenie, iż był on uprzednio karany za przestępstwo podobne, a więc takie samo, bądź skierowane

przeciwko temu samemu dobru chronionemu, art. 115 § 3 kk. Orzeczona była kara pozbawienia wolności, którą sprawca w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy odbył, w ciągu najdalej pięciu lat przed popełnieniem kolejnego podobnego przestępstwa. Jak już wskazano A. F. przed datą popełnienia niniejszego przestępstwa, tj. przed dniem 6 lipca (...) był wielokrotnie karany za przestępstwa podobne – skierowane przeciwko mieniu, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 16 września (...), sygn. akt X K (...) za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie podlegającym zaliczeniu od 19.05.(...) do 20.05.(...) oraz od 12.11.(...) do 11.05.(...) Tym samym zrealizowane zostały przesłanki odpowiedzialności w ramach przepisu art. 64 § 1 kk.

A. F. jest osobą dorosłą, zdrową, posiada odpowiednią wiedzę i doświadczenie życiowe by móc pokierować swoim zachowaniem i nie naruszać obowiązujących norm prawnych. U oskarżonego nie rozpoznano choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego mogących mieć wpływ na jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdzono organiczne zaburzenia ośrodkowego układu nerwowego oraz niską normę intelektualną, które nie miały jednak wpływu na poczytalność sprawcy. Brak jest okoliczności mogących łagodzić, bądź obciążać stopień winy oskarżonego, który w tym stanie rzeczy Sąd uznał za średni. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez A. F. czynu Sąd również uznał za średni, przede wszystkim z uwagi wartość skradzionego mienia, w którego zbyciu pomógł, motywy działania oskarżonego – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie. Nie bez znaczenia jest tu również istotna różnica pomiędzy wartością skradzionego mienia, które oskarżony zbył, a uzyskaną niską korzyścią, co świadczy o niskich pobudkach, tym bardziej że sprawcy pieniądze przeznaczyli na alkohol. Wreszcie na stopień społecznej szkodliwości ma wpływ działanie A. F. w warunkach powrotu do przestępstwa, pomimo stosunkowo długiego okresu, kiedy, jak wskazuje analiza czasu poszczególnych wyroków, stosował się do obowiązujących norm.

Czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, z możliwością zwiększenia górnego zagrożenia na podstawie art. 64 § 1 kk. W warunkach obowiązujących obecnie przepisów kodeksu karnego A. F. mogła być więc wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności, bądź z zastosowaniem przepisu art. 37a kk kara rodzajowo łagodniejsza. Zdaniem Sądu wymierzenie w stosunku do sprawcy wielokrotnie karanego za przestępstwa przeciwko mieniu, działającego w warunkach recydywy, kary rodzajowo łagodniejszej byłoby tak w odczuciu społecznym, jak i z punktu widzenia indywidualnych celów kary niewystarczające. Wobec oskarżonego należało orzec karę

pozbawienia wolności, której czas oznaczono na sześć miesięcy, mając przy tym na uwadze poziom winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, w tym wartość mienia. Tym niemniej dokonując prognozy kryminalnej wobec A. F. Sąd nie mógł stracić z pola widzenia wskazanej okoliczności, wiążącej się, z tym iż po odbyciu ostatniej orzeczonej kary, tj. po 11 maja 2010 r. oskarżony przez stosunkowo długi okres czasu, zwłaszcza patrząc z perspektywy uprzednich skazań, zachowywał się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. W tym stanie rzeczy Sąd korzystając z normy przepisu art. 4 § 1 kk, która pozwala na stosowanie przepisów względniejszych dla sprawcy, o ile takie obowiązywały w dacie popełnienia czynu, zdecydował się poddać sprawcę próbie i zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, na podstawie przepisów art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt. 1 kk, przy czym z uwagi na uprzednią karalność wyznaczono maksymalny okres próby, tj. pięć lat.

Konsekwencją działania sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i jej uzyskania było orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny, przy czym ilość stawek dziennych – 100, dostosowano stopnia społecznej szkodliwości, przede wszystkim, mając na uwadze osiągnięcie niewielkiej korzyści, wysokość jednej stawki dziennej Sąd określił na kwotę 10 zł, z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, którego jedyne źródło utrzymania stanowi zasiłek.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 618 § 1 pkt. 11 kpk – w zakresie kosztów obrony udzielonej A. F. z urzędu, z uwzględnieniem czasu trwania procesu, ilości rozpraw. Jednocześnie stosując normy art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk Sąd w części, tj. w kwocie 300 zł, pozostającej na poziomie połowy miesięcznych dochodów oskarżonego, obciążył go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałym zakresie wydatkami (w całości były to koszty opinii, ryczałty za doręczenia, kartę karną, wydatki związane z ustanowieniem obrońcy z urzędu) obciążył Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Baryła